

JAMES DELARGY

55

Dvaja podozriví.
Dve rovnaké svedectvá.
Ktoré z nich je pravdivé?

IKAR

JAMES DELARGY

55

Preložila
Zuzana Gašparovičová

IKAR

James Delargy

55

Copyright © 2019 by James Delargy
Translation © 2019 by Zuzana Gašparovičová
Jacket design © 2019 by Diana Delevová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu 55 (Simon & Schuster, UK, 2019)
preložila Zuzana Gašparovičová.
Redigovala Nataša Ďurinová.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019
ako svoju 1 517. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6877-7

Tým, ktorí nikdy nedostali šancu.

1

PLÚCA HO PÁLILI, akoby namiesto kyslíka vdychoval červený prach, ktorý ho dusil a pri každom kroku nútil na dávenie. Nevedel, kam uteká. Ocitol sa v kraji, kde nebolo po človeku ani stopy. Buš ho pohlcoval, nízke kríky sa za ním načahovali, dožadovali sa obety, vítali ho uprostred ničoty, aby v jej náručí spočinul naveky.

Diabolský plán takmer vyšiel, ale v poslednej chvíli sa vyšmykol. Teraz bežal ako o život. Nikdy by neveril, že táto fráza bude raz platiť aj preňho. Ešte však nevyhral! Stále nebol dosť ďaleko. Zachvátil ho mučivý strach, že neunikne. Sústredil sa na každý pohyb, zakopával o skalky, schovával sa za stromy. Zmenil sa na zviera podvoľujúce sa inštinktu boja o prežitie, keď sa svet delí len na pokojný a životunebezpečný.

Slnčné lúče nemilosrdne prenikali pomedzi riedko rastúce stromy, žeravili pôdu a na vyprahnutú zem vrhali pásy svetla. Zatiaľ však nevedli k slobode, iba k ďalším a ďalším stromom, kameňom a bralám. Nemal potuchy, či mieri k civilizácii, alebo hlbšie do divočiny.

Za ďalším štítom, spáleným od slnka, dostal do lýtka kĺč, akoby ho okovy ešte stále ťahali k zemi. Vedel, že musí bežať, inak ho studený, zhrdzavený kus kovu znovu spúta, kým sa ho ten psychopat nerozhodne zabiť. Napriek bolesti, únave

a trýznivému nedostatku vzduchu v pľúcach nezastal, aby si odpočinul. Oddych znamenal smrť.

Les pred ním odrazu zredol. Dúfal, že na konci pekla nadabí na cestu, farmu alebo aspoň chodník – na nejaké známky skutočného sveta. Zhlboka sa nadýchol a pohol sa za svetlom. Hneď pri prvom kroku zakopol o kameň zarytý v stvrdnutej zemi, kde ležal celé stáročia. Stratil rovnováhu. Rozhodil rukami, chcel sa zachytiť o niečo pevné. Nahmatal len vzduch. Ramenom vrazil do stromu. Kmeň sa otriasol, ale naďalej stál neochvejne na mieste. Utečenec napokon udržal rovnováhu a vyrazil vpred.

Pribehol na okraj lesa. Slnko ho oslepilo. Sen o civilizácii sa rozplynul. Rozprestierala sa pred ním čistinka s piatimi či šiestimi hrobkami; obdĺžnikové hriadky kyprej zeminu vyzerali ako... hroby! Vedel, že ak sa okamžite nevzchopí, čoskoro tam pribudne ďalší.

Ďalej už nevládal. Celé telo ho bolelo. Oblečenie mal premočené od potu. Vliekol sa popri pohrebisku, neodtrhávajúci oči od hrobov. Ráz krajiny sa nezmenil. Stromy a balvany – nekonečná mora.

Stúpал do kopca. Nohy aj pľúca sa vzpierali, utrpeniu však nebol koniec. Obloha bez mráčika sa jemne mihotala nad horizontom v diaľke – znamenie, že sa blíži k vrcholu kopca; tam nájde oporný bod, ktorý mu pomôže zorientovať sa.

Už mu však vypovedúvali svaly. Pozbieral zvyšky síl, ale znovu si nevšimol koreň a zakopol oň. Tvrdo dopadol na vysušenú, popraskanú zem. Tvár mal celú od prachu. Od strachu, že vyradí svoju polohu, zadržal výkrik, ale ozvena, v pustej krajine ešte znásobená, mu posmešne vrátila zastonanie, ktoré prehlušilo vtáčí štebot, cvrlikanie hmyzu a možno i kroky vraha, ktorý mu bol v päťách.

Vydriapal sa na kopec. Vystrašene sa poobzeral. Zmocnilo sa ho zúfalstvo. Nádej na záchranu bola v nedohľadne. Okrem

strmého, asi trojmetrového zrázu nevidel žiadny chodník, ktorý by ho zaviedol do bezpečia.

Nemal kedy pátrať po ďalšej ceste. Nečakaný buchnúť do chrbta ho zrazil na zem. Rýchlo sa prevrátil. Ľavé líce mu zasypala sprška úderov pästou. Neboleli, ale aj tak na zlomok sekundy privrel oči. Zovrel päšť a zahnal sa. Narazil na niečo tvrdé – možno plece. Útočník ho kolenom prudko kopol do snehenného svalu. Bolesť ho prinútila otvoriť oči, ale zároveň mu zahmlila zrak. Divoko, horúčkovo búšil päšťami okolo seba. Niektoré údery zasiahli cieľ, iné rozdával naprázdno. Útočník mu ich vracal hlava-nehlava, trafil ho do lebky a do krku, až sa mu pred očami roztancovalo tisíce hviezdičiek. Vlasy mu už v zajatí vytrhal prenasledovateľ, teraz mu hlavu neľútostne tresol o kamenistú zem. Obchádzali ho mrákoty. Ak stratí vedomie, je po ňom! Načiahol sa po tmavej siluete nad sebou, chytil nepriateľovi ruky a prevrátil sa na bok.

Pevná zem sa pod ním stratila a zrazu sa kotúľal dolu svahom. Pád trval celú večnosť. Ocitol sa v bezváhovom stave, po úderoch do hlavy akoby na jeho mozog prestala platiť gravitačná sila. Zaplavil ho neveriteľný pocit blaženosti. Bol koniec. Duša z neho vyletela. Prešiel na druhý breh a už sa na tom nedalo nič zmeniť.

Dopadol na tvrdé dno rokliny. Bolestivý náraz mu vyrrazil dych a do tela vrátil dušu. Otvoril oči. Nad ním sa týčila sivohnedá stena horského hrebeňa a nad ňou presvital opar bledomodrej oblohy. Odrazu všetky farby stmavli. Zamdlel.

2

CHANDLER JENKINS žil v mestečku Wilbrook od narodenia. Bolo jeho domovom. Tridsaťdva dlhých, nezáživných rokov trčal v odľahlej oblasti Pilbaru na náhornej plošine štátu Západná Austrália. Jej vek odhadujú na dva a pol miliardy rokov a kedysi bola súčasťou starovekého kontinentu Ur. Krajinu ako žeravá poleva pokrýval medenočervený prach. Jenkins veril, že praveké atómy piesku prenikli miestnym obyvateľom do kostí a urýchlili ich starnutie.

Najbližšie obývané miesto Portman bolo od Wilbrook vzdialené sto kilometrov. Mestečká prepájala cesta, ktorá sa kľukatila ani dračí chvost. Wilbrook nebolo staré mesto, dokonca ani podľa austrálskych kritérií, oficiálne ho založili na konci devätnásteho storočia a pomenovali po slávnom zlatokopovi z mesta Albany. Dobrodruh opustil južanský vinohradnícky kraj v honbe za bohatstvom. A našiel ho! Bohaté ložisko zlata; zlaté nugety sa skrývali v útrobach zeme ako nadýchané penové cukrovinky v miske cereálií, niektoré boli také ťažké, že ich chlapi zdvíhali oboma rukami. Správa o nálezisku sa rýchlo rozšírila a okolo bane čoskoro vyrástli drevené budy také chatrné, že pri väčšom vetre na ne neplatila zemská príťažlivosť. Po nich sa objavili prvé podniky, bary, salóny, bordely. Obyvateľstvo narastalo šialeným tempom, tisícky ľudí

sem prichádzali za vidinou zbohatnutia. Novinové články písali o mieste, kde sa plnia sny. Lenže sny sa rýchlo rozplývali. Zlata bolo každým dňom čoraz menej a na dne zhrdzavených sít sa blýskali len zlaté zrníčka. Napriek tomu prichádzali ďalší a ďalší zlatokopovia, v potoku zúfalo ryžovali piesok a špinu, kým utopili svoj žiaľ vo whisky a pri ženách, ktorým nemali čím zaplatiť. Narastajúca zadlženosť zvyšovala napätie v meste.

Jednej letnej noci vybuchol na Main street sud s pušným prachom, stalo sa to počas prestrelky desiatich mužov; prežil iba Tom Kelly, no i ten umrel na druhý deň na vykrvácanie z prestrelenej tepny v ramene. Násilie bolo na dennom poriadku, vyhliadky na zbohatnutie mizivé. Doktori, pravotári a priekupníci sa pobrali prví, nasadli na loď a v ústrety ďalšej zlatej horúčke opustili päťtisícové, rozvíjajúce sa mestečko. Po ich odchode počet obyvateľov klesol na sotva pätinu. Ako-tak prospievali iba bary a nevestince, živilo ich zúfalstvo nešťastníkov.

Náleziská zlata sa vyčerpali, rodiny si museli nájsť obživu v nehostinnej krajine v podmienkach drsných rovnako pre ľudí, ako aj zvieratá, ktoré chovali. Uplynulo takmer štyridsať rokov, mestečko sa ledva držalo nad vodou. Nevľúdna zem však nečakane odkryla nové poklady a odštartovala ďalšie preteky v hľadaní železnej rudy a azbestu. Banské spoločnosti skupovali veľké územia za ceny, ktorým pôvodní obyvatelia neodolali. Mestečko ožilo a začalo s výstavbou prvých tehlových domov. História sa zopakovala. Zásoba nerastov sa časom vyčerpala a spoločnosti sa bez sentimentu a výčitiek svedomia presunuli do Portmanu ako hady, ktoré sa odplazia za tučnejšou korisťou a po sebe zanechajú len tenkú, zvlečenú kožu.

Aj Chandler Jenkins s rodinou žili v takejto prázdnej lastúre, no policajný riaditeľ bol napriek nedostatkom na svoje rodné mesto hrdý. Wilbrook bol jeho domov. Mal hodnosť seržanta, hoci vôbec by sa nečudoval, keby ho domáci volali

šerif. Mestečko si udržalo staromódny vzhľad, akoby sa zaseklo na prelome devätnásteho storočia. Široká hlavná ulica sa pýšila asfaltom, žiariacim na slnku, a betónový ostrovček v strede ponúkal zbytočný oddych pred riedkou dopravou. Nad chodníkmi sa klenuli farebné verandy, poskytujúce prístrešok pred slnkom a nemilosrdnou horúčavou, a oporné kovové stĺpy s ručnou výzdobou stáli neporušené celé storočie ako posledné bašty slávnych zašlých čias.

Jenkins zaparkoval pred betónovou kockou, ktorá slúžila ako policajné oddelenie. Než vystúpil z auta, posledný raz pozrel do zrkadielka. Okrúhla tvár patrila sympatickému, asi tridsaťpäťročnému mužovi. Už ju poznamenali stopy po prebdených nociach a každodenných starostiach otca, ktorý sám vychováva deti. Aj svetlé vlasy mu zredli a spolu s jemne opálenou kožou mu dodávali výzor zrelého surfistu, hoci nič nebolo ďalej od pravdy. Chandler Jenkins sa držal od mora, kde číhalo skryté nebezpečenstvo, čo najďalej. Na súši sa útočníkovi vždy mohol postaviť zoči-voči.

Jeho predchodca Bill Ashcroft odišiel pred rokom v júni do dôchodku a poveril Jenkinsa dočasným velením. Päť policajtov nemalo na oddelení veľa práce, niekoľko dopravných priestupkov a rodinných sporov, príležitostná bitka v jednej z troch krčiem, ktoré si v meste veľmi nekonkurovali, iba ak prichýlili výtržníkov s dočasným zákazom vstupu do zvyšných pohostinstiev. Kvóta na jedno policajné oddelenie predpisovala päť príslušníkov a západoaustrálsky policajný zbor bojoval za udržanie plného stavu v obave, že by prepustenie jedného člena oslabilo výkon ostatných.

Seržant vošiel do budovy. Nováčik a najmladší člen zboru Nick Kyriakos sedel na vrátnici. Nebol spokojný s pracovným zaradením, ale seržant Jenkins nemohol poslať dvadsaťroč-

ného ozbrojeného chlapca do terénu. Aspoň dovedy nie, kým si nebude istý, že Nick je schopný vykonávať plnohodnotnú službu verejnosti. Nick však bystrosť a dostatok autority už preukázal. Mladý muž plný nadšenia dychtil po tom, aby urobil dobrý dojem, a bol ochotný učiť sa a ukázať, že je dostatočne vzdelaný a skúsený.

Tanya bola od Nicka Kyriakosa služobne staršia. Už sedela za pracovným stolom s tuho zapleteným vrkočom. Rovnako dôsledne vykonávala svoje povinnosti a nikdy s ničím nemeškala. Slúžila v ranných zmenách, lebo popoludní brávala zo základnej školy na druhom konci mesta svoje tri deti; narodili sa jej postupne počas päťročnej materskej dovolenky, z ktorej sa len nedávno vrátila. Jenkins si bol istý, že v jej domácnosti vládne prísna disciplína. S Tanyiou prebiehal každý deň ako vojenská operácia. Keby ho povýšili, žiadal by povýšenie aj pre ňu. Zaslúžila si to. Každý, kto zvláda deti a prácu, je podľa neho hoden metálu. Vedel o tom svoje. Mal dve deti. Tanya mala aspoň partnera, čo jej pomáhal.

Seržant vkĺzol do kancelárie. Klimatizácia sa zase pokazila a vzduch na oddelení bol nedýchatel'ný. Usadil sa na stoličku a cez okno sa zahľadel na Gardner's Hill, skalnatý hornatý pahorok pomenovaný po prvom starostovi mesta.

Z tejto vzdialenosti vyzeral kopec pôsobivo, na svahu viditeľnom z mesta rástli stromy s rovnými kmeňmi, týčiacimi sa do nebies. Ich svieža zeleň príkro kontrastovala s neúrodnou, červenou pôdou. Za hrebeňom sa rozprestierali tisíce kilometrov divočiny. Ľudí oddávna lákalo skúmať ju, no aj skúsení turisti navyknutí na extrémne podmienky boli opatrní. Pralesy vábili do svojich hlbín iba tých, čo túžili nájsť či stratiť samých seba.

Na policajnom oddelení sa začínal všedný, pokojný, ničím nerušený pracovný deň. Seržant netušil, že čoskoro dôjde

k dramatickému obratu. Cez otvorené dvere zachytil ruch. Donášal sa k nemu neznámy hlas plný zúfalstva. Pokúšal sa rozpoznať prízvuk, znel južansky, možno z okolia Perthu. V každom prípade sa muž ocitol ďaleko od domova.

„Seržant, myslím, že by ste sem mali prísť!“ zavolala naňho Tanya. Policajtkin zvyčajne pokojný hlas znel rozrušene. Jenkins si zložil nohy zo stola a vyčkal, kým sa mu upokojí žalúdok. Keď ho Teri opustila, počas rokov sa mu rozvinula žalúdočná neuróza.

Vošiel do veľkej spoločnej kancelárie. Za Tanyiným stolom, prvým miestom kontaktu, sedel nervózny, asi dvadsaťpäťročný mladík. Jeho tričko a džínsy niesli stopy po bitke.

Jenkins si siahol na krk a zakľal. Zabudol si kravatu so spouhou. Hoci nebol puntičkár, ktorý sa bez uniformy nepohne ani na krok, ako zástupca zákona ju pri styku s občanmi rád nosieval. Vzbudzovala autoritu. Hlavou mu preleteli rady jeho predchodcu. „Tvár sa, akoby ti tu všetko patrilo,“ poučal ho Bill, „a správaj sa ako veľký šéf.“

Podišiel bližšie. Tanya sa postavila vedľa neho a sústredene si mladíka obzerala. Dokonca aj Nick sa prisunul na stoličke bližšie, no iba natoľko, aby dovidel na vrátnicu.

Neznámy vstal. Tanya ustúpila, pripravená konať. Jenkins si všimol, že boli rovnako vysokí, aj keď postavou sa líšili. Mladík bol očividne vydesený, očami nervózne behal od seržanta k stene a ku dverám, akiste túžil byť na príjemnejšom mieste. Prižmúril oči, aby premohol pokušenie utiecť. Tvár sa mu bolestne skrivila.

„Mal som byť číslo päťdesiatpäť,“ vyriekol s námahou a pozrel vyšetrovateľovi priamo do očí. Zachvel sa, potom tuho privrel viečka.

Jenkins si tie slová uložil do pamäti. Podľa prízvuku pochádzal muž naozaj z Perthu. Nerovnomerné strnisko na tvári svedčilo o tom, že sa niekoľko týždňov holil tupou žiletkou.

Sezónny robotník, pomyslel si seržant; myseľ má jasnú a nezdá sa byť ani opitý.

„O čom to hovoríte?“ spýtal sa, predstierajúc pokoj, hoci zakrvavené oblečenie a zúbožený výzor neznámeho ho vykoľajili.

„Päťdesiatpäť,“ zopakoval mladík.

Jenkins vrhol na Tanyu spýťavý pohľad. Policajtká pokrútila nechápavo hlavou.

„Päťdesiatpäť... čoho?“ spýtal sa. Najradšej by natiahol ruku a upokojujúco by poklepal muža po pleci, no obával sa, že ho vystraší ešte viac.

„Ten ch-ch-chlap. Zabijak.“

„Aký zabijak?“

„Muž, ktorý ma uniesol. Zobral ma... tam. Les... stromy.“ Mladík neurčito mávol rukou. Jenkins pochopil, že má na mysli Gardner's Hill.

„Aký zabi...“ nedopovedal.

„Šialenec!“ skočil mu do reči neznámy. Roztriasli sa mu kolená. Krvavé škvرنy na džínsoch nevyzerali čerstvé, slnko ich už stihlo vysušiť.

Seržant nechcel, aby mu tam poškodený skolaboval. Natiahol ruku a chytil ho za rameno. Muž zastonal.

„To je v poriadku, sme tu na to, aby sme vám pomohli,“ chlácholil ho a usadil mladíka späť na stoličku. Teraz sa mu zdalo, že má situáciu viac pod kontrolou. „Ako sa voláte?“ spýtal sa.

„Gabriel.“

„Veľmi dobre, Gabriel. Ja som Jenkins. Šéfujem tomuto oddeleniu. Hodnosťou seržant. Viete, kde ste?“

Gabriel zavrtel hlavou.

„Ste v mestečku Wilbrook.“

V Gabrielových očiach sa zablysla nádej, že je v bezpečí. Seržant ho chcel utvrdiť, že mu nič nehrozí, a preto pokračo-

val: „Wilbrook, štát Západná Austrália. Toto sú moji kolegovia Tanya a Nick. Odkiaľ ste prišli?“

Mladík zaváhal a napokon prstom ukázal kamsi do neznáma. „Odtiaľ!“

Seržant sa znovu chlácholivo usmial. „Myslel som trvalý pobyt, kde bývate...“

„V Perthe... ale veľa cestujem.“ Gabriel sa zviezol na stoličke, až sa zdalo, že sklízne na dlážku.

„Máte nejaký doklad totožnosti?“

„Ukradol mi ho!“

Jenkins pokýval hlavou. „V poriadku... Gabriel, viete, ako sa ten chlap volá?“

Mladík mlčal. Oči blúdiace po miestnosti sa mu zatvárali. Seržant si znovu obzrel jeho odev. Zasnúťá krv nesvedčila o vážnom zranení, ale nemohol vylúčiť krvácanie do mozgu. Otvoril ústa, aby zopakoval otázku, ale mladík ho predbehol.

„Heath,“ odvetil, vysloviac meno s dlhým povzdychom.

„Heath?“ Jenkins pokynul Tanyi hlavou, policajtku si meno útočníka okamžite poznačila.

Gabriel prikývol. „Maniak. Volal sa Heath. Ukradol mi občiansky preukaz.“

Poškodený sa klátil zboka nabok ako želatína, odrazu však stuhol a pokúsil sa vstať. „Musím odtiaľto vypadnúť.“

Seržant Jenkins k nemu podišiel a znovu ho usadil na stoličku. Túžba vypočúvaných utiecť bola reakcia, na akú si už privykol. Mnohí z tých, čo sa ocitli na policajnom oddelení, by najradšej zdupkali v obave, že ak sa tam zdržia dlhšie, z niečoho ich obvinia.

„Zostaňte sedieť! Zoženieme vám lekársku pomoc.“

„Nie!“ zaprotestoval Gabriel a vytreštil oči. „Len vám poviem, čo sa stalo, a potom odtiaľto vypadnem. Čo ak sa po mňa vráti?“

„Tu ste v bezpečí,“ presviedčal ho seržant.

„Pokiaľ nebudem ďaleko, nie som.“

Gabriel sa zhlboka nadýchol, bojoval s nervozitou. Narovnal sa. Šklblo mu celým telom, zrejme mal zlomené rebrá.

„Zožením doktora, nech ho vyšetrí,“ povedala Tanya a sklonila sa ku Gabrielovi.

Zaprotestoval: „Nie, musím vám povedať, čo sa stalo.“

3

VYPOČÚVACIA MIESTNOSŤ, schovaná za vrátnicou, bola malá a takmer výhradne slúžila ako jedáleň. Namiesto žltej farby, typickej pre kancelárie, bola vymaľovaná na tmavozeleno. Jenkins sa kdesi dočítal, že zelená pomáha ľuďom rozhovoriť sa.

Lacná plastová stolička zastonala pod Gabrielovou ťarchou. Seržant sa usadil oproti nemu. Sivé linoleum pokrývali škvrnky od horčice. Musí zistiť, kto je na rade s umývaním dlážky – možno on sám, prebehlo mu myslou.

Zvrtol sa k poškodenému a začal výsluch.

„Je dvadsiateho tretieho novembra 2012. Prosím, uveďte do záznamu vaše celé meno.“

„Gabriel Johnson.“

„Odkiaľ ste?“ pokračoval Jenkins.

„Pôvodom z Perthu, ale... ako tomu hovoríte? Žiadne trvalé...?“

„Bez trvalého bydliska.“

„To je ono! Bez trvalého bydliska. Prepáčte, neviem sa dobre sústrediť.“ Johnsonove oči behali po miestnosti, akoby sa bál, že mu niečo unikne. Na ošarpanej vyšetruvačke však nebolo nič zaujímavé.

„Vek?“

„Tridsať,“ vytisol poškodený namáhavo.

Očividne zažil krušné časy, pomyslel si seržant. Tvár má ohorenú do tmava, opálenie zakrývalo jazvičky po akné na chlapčenských lícach.

„Ako ste sa sem dostali?“

„Hľadal som si prácu.“

„Akú?“ vypytoval sa policajt.

„Hocijakú... Ako nádenník na farme... čokoľvek, robotník. Veril som, že čosi sa nájde.“

„Na nejakej konkrétnej farme?“

„Nie, ale počul som, že v tomto kraji ich zopár je.“

Johnson sa nemýlil. Na rozsiahlych pláňach bolo v tejto oblasti veľa chovných staníc a statkov. Mládenec mal štíhlu, šľachovitú postavu, isto si ju vypracoval fyzickou prácou, možno by sa uplatnil pri čistení studní či značkovani dobytka.

„A ako ste stretli toho... Heatha?“

Pri zmienke o svojom väznoteľovi sa mladý muž roztriasol. Krátko sa odmlčal, aby sa upokojil.

„Bol som v Port Hedlande. Tam ma odviezol deň predtým z Exmouthu jeden kamionista.“

„Viete, ako sa volal?“

Johnson mykol plecóm, akoby na tom nezáležalo. „Nejaký Lee. Číňan, asi okolo päťdesiatky. Tučný, fajčil šúľané cigarety, mal ich zastoknuté v clone proti slnku. Nič viac o ňom neviem.“

„Vyložil vás v Port Hedlande?“ spýtal sa Jenkins.

„Áno, mieril do Darwinu.“

„Čo ste robili v Port Hedlande?“

„Prespal som tam,“ odvetil Johnson.

„Kde?“

„V parku.“

Seržant ožil: „Viete, ako sa volal?“

Johnson zavrtel hlavou. „Neviem. Nešiel som tam ako turista. Bola tam tráva... stromy... lavička. Veď to poznáte, obyčajný mestský park.“

Jenkins si urobil poznámku, neskôr to prešetrí. „Pokračujte!“ posúril Johnsona.

Napätie v hlase poškodeného sa trochu zmiernilo, no zjavne bol stále nervózný. „Na druhý deň som sa rozhodol ísť do vnútrozemia a nájsť si prácu.“

„Prečo ste nezostali na pobreží?“

„V Exmouth mi istý chlapík povedal, že vo vnútrozemí je habadej práce. Väčšina nezamestnaných zostáva na pobreží, kde síce funguje doprava, ale je tam veľká konkurencia a nízke zárobky. Cesta do vnútrozemia mi pripadala ako dobrodružstvo.“

Johnson sa odmlčal, akoby sa mu pretrhla niť myšlienok. Vyšetrotateľ ho nevyrušoval, chcel, aby pokračoval sám od seba.

Mladík párkrát zažmurkal a rozhovoril sa: „Bol som... na ceste... hlavnej ceste.“ Zasekol sa a pozrel na Jenkinsa. „Neviem, ako sa volá.“

Seržant to vedel. Diaľnica číslo 1 bola hlavná dopravná tepna. Z nej sa zišlo na cestu číslo 95, smerujúcu do Wilbrooku. Túto trasu prešiel hore-dolu veľa ráz, keď chodieval za Teri. Vtedy bola mladá a veselá a on netušil, že pobrežie bude jeho dievča priťahovať celý život.

„Stopoval som. Od horúčavy mi asi zmäkol mozog a páľava mi oslabila inštinkty. Za sebou som začul hukot motora, a tak som vystrčil palec. V to ráno prešli popri mne bez povšimnutia dve autá. Čakal som, že aj tento vodič pôjde ďalej, ale zatiahol ku krajnici.“

„Viete ho opísať?“ spýtal sa Jenkins. Pozrel sa do falošného zrkadla. Dúfal, že Tanya všetko zaznamenala. Posledný výsluch nahrávali takmer pred rokom. Prípád domáceho násillia. June Tiendaliovej sa dotklo, že jej manžel trávi večery s hoolubmi a nie s ňou, a zlomila mu hokejkou ruku.

„Niečo ako skriňová avia, značku si nepamätám. Logo mu asi odpadlo. Tmavohnedé... ale možno bolo len špinavé, lebo

aj okná boli zaprášené. Jedno z brzdových svetiel nesvietilo, viac si nespomínam. Pobehol som k autu, bál som sa, že mi pred nosom ufujazdí.“ Mladík vrhol na policajta smutný pohľad. „Kiežby sa tak stalo.“

„A čo ešpézetka?“

Poškodený zavrtil hlavou. „Bola celá zaprášená. Možno naschvál.“

„V poriadku, pokračujte.“

„Nastúpil som. Asi som si ho mal lepšie obzrieť, ale potreboval som sa čo najrýchlejšie dostať k nejakej robote a nájsť prístrešok, kde zložím hlavu a najem sa.“

„Takže, ako ten Heath... vyzeral?“ Vyšetrovateľ si pripravil pero, aby si opis páchatela poznačil. Dúfal, že mu Johnson o svojom trýzniteľovi poskytne viac informácií než o aute, o ktorom vedel veľmi málo — neznáma značka aj ešpézetka, zaprášené skriňové vozidlo, akých je na cestách mnoho.

Gabriel privrel oči a nadýchol sa. Seržant mlčal. Poškodený vrhol pohľad na zrkadlo. Videl v ňom unaveného policajta s prenikavými modrými očami, ktoré vynikali na tmavej, strhanej tvári.

„Bol nízky... trochu nižší odo mňa. Opálený, zrejme pracuje vonku. Územčistý. Povedal, že má tridsať rokov ako ja, ale pôsobil trochu... neviem... nervózne.“ Johnson sa krátko odmlčal. „Ktovie, prečo som si vtedy nevšimol, že je v ňom niečo temné.“

„Čo myslíte tým temné?“

„Niečo... divné,“ dodal. „Brada mu zakrývala črty tváre, zrejme zámerne.“

Uprel zrak na Jenkinsa, či mu seržant rozumie.

„A nepripomínajte mi, že stopovanie je hlúposť,“ dodal zrazu na sebaobranu. „Vyzeral v pohode alebo som tomu chcel iba veriť. Vedel som... teda myslel som si to, že... keby na mňa niečo skúsil, ubránil by som sa. Predstavil sa ako Heath a po-

vedal, že z mesta vezie zásoby. Upokojilo ma to. Žiadny zločinec sa predsa nepredstaví... Alebo sa mýlim?“

Znovu pozrel na Jenkinsa, akoby v jeho očiach hľadal podporu. Policajt prikývol, hoci nebol presvedčený, že s vy počúvaným súhlasí. Keby Heath zamýšľal chlapca zabiť, nezáležalo by mu na tom, či o sebe niečo vyzradil. Ale jedno bolo isté: šofér pôsobil dôveryhodne a zhováral sa s budúcou obeťou bez toho, aby vzbudil podozrenie. Znamenalo to, že predtým už niečo také urobil. Vedel sa k človeku, ktorého si vyhliadol, poľahky dostať, zajať ho a suverénne mu oznámiť, že bude číslo 55.

Zmocnila sa ho panika. Srdce mu bilo na poplach. Z tohto by mohol byť veľký prípad. Potreboval však zistiť viac podrobností.

„Povedal niečo o sebe?“ vyzvedal.

„Len to, že žije nablízku.“

„Vo Wilbrooku?“ Seržant si nespomínal na nijakého Heathu, ktorý by žil v okolí. Ktovie, či to nebolo falošné meno. Zamyslel sa – kto v jeho rajóne by mohol zabiť toľko ľudí? Vo Wilbrooku bolo plno čudákov, ale žiaden z nich nemal gule na to, aby vraždil.

„Nie... neviem... povedal len, že niekde tu. Podľa prízvuku mohol byť z východu. Pôsobil priateľsky. Hľadal som odvoz, nie spriaznenú dušu.“

Jenkins mu pokynul, aby pokračoval.

„Zdôveril som sa mu, že som z Perthu. Podotkol, že som teda ďaleko od domova. Nato som povedal, že musím ísť ta, kde sa dá zarobiť. Zalichotil som mu, že vnútrozemie je síce neobývané, ale má svoje čaro.“ Pokrčil plecami a zaškľabil sa. „Klamal som, ale pochlebovanie tomu, kto je ochotný vás zviezť, vždy pomáha. Šľapky to tiež robia.“

Seržant sa naňho pozorne zadíval. Pochopil, že poškodený nežartuje. Práve mu vysvetlil svoju životnú filozofiu.